

бяха от кожа или барем с някакъв специален фасон, а то два грозни жълти хипопотама!

Само ако разбереше кой малоумник е измислил тоя безумен подарък, щеше да му стъжни живота!

В този момент някой я бутна по рамото.

– Харесват ли ти? – Методи я гледаше с блеснали очи. – Аз ги избрах!

– Това е най-страхотният подарък! – отвърна Елеонора и притисна жълтите пантофи към гърдите си.

и се усмихваше на момчето. След миг, сякаш са се наговорили, долетя и Пешо.

– Здравейте, полицай Василев! – викнаха двете момчета. – Радваме се да ви видим!

– Здравейте, момчета! – усмихна се полицаят и им метна топката. – И аз се радвам.

– Намерихте ли собственика на пръстена? – попита Пешо.

– Намерихме го и още как! – засмя се сержантът. – Беше много благодарен, че му го връщаме. Специално поръча да ви поздравим! Още веднъж: Браво на вас!

Двете момчета се ухилиха, грабнаха топката и хукнаха към игрището.

Засмян, сержант Василев им помахаше с ръка. На безименния му пръст блестеше масивен златен пръстен с червен камък.